

1) Nr. 49. Winthers Forslag: At § 14 affattes saaledes: „Præsters og disses Enkers Pension bliver at ordne efter nærværende Lovs Bestemmelse. Indtil Omordningen af de denne Forandring i Præsters og deres Enkers Pensionering betingende Forhold ved Lov er afgjort, forholdes efter de hidtil gjældende Bestemmelser derom“
for kastedes med 53 mod 13 Stemmer.

2) Nr. 50. Udvalgets Forslag: At istedetfor „forholdes efter de hidtil derom gjældende Bestemmelser“ sættes „beholde Præster og Præsteenker den samme Afgang til Pension, som de hidtil have havt“
vedtoges med 61 mod 3 Stemmer.

3) § 14, med den vedtagne Forandring saalydende:

„Reglerne for Præsters og disses Enkers Pension fastsættes ved en særlig Lov.

Indtil denne er given, beholde Præster og Præsteenker den samme Afgang til Pension, som de hidtil have havt“
vedtoges med 66 mod 2 Stemmer.

Man gif derpaa over til § 15, hvortil Afstemningslisten indeholdt Følgende:
ad § 15.

52) Grundtvigs Forslag:
Ordet „pensionsberettigede“ udgaaer.

53) Frølund og Jespersens Forslag:
„21de Aar“ forandres til „15de Aar“.

54) Udvalgets Forslag:
I Stedet for: „21de Aar“ sættes: „18de Aar“.

55) Paragraphen.

Ordføreren: Udvalget har til denne Paragraph stillet et Ændringsforslag, som gaaer ud paa, at Sønner af Embedsmænd kun skulde kunne faae den i Paragraphen omtalte Understøttelse til deres 18de Aar, istedetfor til det 21de, som var foreslaaet i Udkastet. Grunden til dette Forslag har for Udvalget været den, at man antog, at med det 18de Aar maatte i Reglen Sønnerne antages at være komne saa vidt, at deres Opdragelse var fuldendt, og at de altsaa maatte, naar de trængte dertil, virke selv med til deres Underholdning. Der er nu igaar vedtaget en Bestemmelse, som gaaer ud paa, at Enker kun skulde kunne faae Understøttelse til deres Børn, saalænge til hvert af dem havde nåaet det 15de Aar,

og den ærede Rigsdagsmand, som havde stillet dette Forslag, støttede det paa den Grund, at man ikke maatte gjøre en særegen Klasse af Embedsmændene, og da man i Invalideloven havde vedtaget det 15de Aar som Grændse, saa vilde det være rigtigt, ogsaa at sætte den samme for Embedsmænds Børn. Jeg maa nu for det Første bede Thinget om Undskyldning for, at jeg anmoder det om Afstemning igjen om dette Punkt, og jeg troer at kunne støtte det derpaa, at den Sætning, som blev vedtaget igaar, indeholdt ikke denne Bestemmelse alene, men den indeholdt en anden, som vist i det Dieblit, hvor Afstemningen foregik, havde den overveiende Interesse, nemlig den, hvorvidt den Understøttelse, som var given til Enken for hendes Børn, skulde være en saadan, som kun skulde gives hende, hvis Omstændighederne talte for det, eller det skulde være, hvor Trangen var berettiget; det var vist dette Punkt, som fornemmelig fængslede Opmarksomheden ved denne Afstemning, og jeg troer derfor vist, at de ærede Rigsdagsmænd, som have stillet Forslaget, ville indrømme mig, at det er berettiget, at jeg om dette specielle Punkt anmoder Thinget om en ny Afstemning. Jeg troer nemlig, at der lader sig anføre ret gode Grunde for, at man med Hensyn til Embedsmænds Børn ikke skal sætte just det 15de Aar som Grændse, men det 18de, og jeg troer, at Grunden er en saadan, som man væsentlig maa søge i de faktiske Forhold. Man har gjort Udvalget den Bebreidelse, at det har theoretiseret formeget; jeg troer nu tværtimod, at det har søgt sin Berettigelse til de Forslag, det har gjort, netop i de virkelig eksisterende Forhold. Nu bliver altsaa Spørgsmaalet dette: Hvorvidt medføre de hos os bestaaende faktiske Forhold, at en Embedsmænds Søn i Reglen virkelig kan siges og bør siges at have fuldendt sin Opdragelse med det 15de Aar og saaledes, efterat dette 15de Aar er forbi, kan siges at kunne begynde selv at bidrage til sin egen Underholdning? Og jeg svarer da her til, at jeg troer, at vore Forhold maa siges at være saaledes, at i Reglen vil han i dette Aar hverken have fuldendt sin Opdragelse, selv om Fordringerne hertil stilles meget beskedent, eller, om han endog kan siges at have ophørt